Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Înălţării sfintei Cruci

Crucea Mea cea grea s-a făcut putere de biruinţă pentru Mine, poporul Meu, căci suferinţa nu-l lasă pe om să se piardă, ci îl ţine pe braţele lui Dumnezeu, şi apoi această cruce se face sărbătoare de biruinţă şi de viaţă veşnică a omului care nu se mâhneşte sub jugul cel sfânt al suferinţei.

Pace ţie, poporul Meu Israel de azi! Crucea Mea cea grea l-a împăcat pe om cu Tatăl, căci după ce am dus-o ca să biruiesc prin ea moartea şi să Mă fac bucurie a Tatălui prin învierea şi înălţarea Mea la El, M-am lăsat omului de cărare spre Tatăl şi l-am învăţat pe om această cale, căci i-am arătat-o prin cruce, poporul Meu. O mulţime de oameni sunt creştini sau se fac creştini, dar cei mai mulţi din ei fug de calea crucii, care îi ţine pe ei pe cale cu Mine, căci omul creştin nu învaţă calea spre Mine, ci dă să înveţe bucuria spre Mine. Măcar bucuria cu Mine dacă ar da omul s-o înveţe, tot L-ar putea mângâia pe Dumnezeu, tot ar avea omul creştin cale spre Mine, iar Eu i-aş da lui biruinţa pentru care Eu am căzut sub cruce, şi apoi M-am arătat biruitor prin ea, dar fără credinţa ucenicilor Mei nu s-ar fi putut aşeza pe pământ biruinţa lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, fără propovăduire nu poate omul să ştie puterea lui Dumnezeu. Dacă omul nu ştie că Dumnezeu are viaţă veşnică şi apoi să ştie să se umilească pentru această viaţă şi să şi-o lucreze cu credinţă, nu poate omul să-L iubească pe Dumnezeu şi să înveţe apoi calea cea dulce, calea cu Dumnezeu între pământ şi cer. Cel ce crede în mântuirea cea de la Mine, dacă acela nu şi-o lucrează cu inima şi cu fapta înaintea Mea şi înaintea oamenilor, acela nu ştie şi nu lucrează lucrarea mântuirii. Mântuirea, poporul Meu, este mare lucrare. Ea trebuie să se facă în om dorire, şi apoi lucrare mare. Ea trebuie să se facă în om mare de dragoste, mare fără ţărm, căci viaţa cea mântuitoare este fără de sfârşit cu lucrarea ei pe pământ.

Când l-am zidit pe om, eram pe pământ cu Tatăl, şi M-a învăţat Tatăl lucrarea vieţii, şi apoi vasul vieţii, şi apoi am spus, Eu şi cu Tatăl: *«Să facem om după chipul şi asemănarea Noastră»*. Şi după ce l-am făcut pe om din pământ aşa cum face olarul un vas din lut ca să-l aibă de trebuinţă, l-am îmbrăcat pe om în bucurie şi i-am arătat facerea cerului şi a pământului, de care să se bucure omul, şi să trăiască veşnic în bucuria aceasta, zidită pentru om mai înainte de facerea lui. Dar dacă omul, după ce am pus viaţa Noastră în el, duhul de viaţă din Noi, dacă el nu a învăţat din această taină a vieţii, el a făcut apoi greşeala de a nu sta sub ocrotirea lui Dumnezeu, şi şi-a pierdut mai întâi frica. Cine pierde frica de Dumnezeu Făcătorul, pierde viaţa şi nu ştie să şi-o mai găsească nici prin bucurie, nici prin durere, căci frica de Dumnezeu este înţelepciunea vieţii, este darul pe care i l-a dăruit Dumnezeu omului ca să-l ia şi să se folosească de el pentru viaţa lui Dumnezeu în el, nu pentru viaţa lui în el. N-a mai ştiut omul calea spre Dumnezeu apoi, căci greşeala, dacă nu te întoarce la Dumnezeu, la frica de Dumnezeu, se face viaţă a omului greşeala, şi stă omul în ea, şi nu mai stă în Dumnezeu, căci ca să stai în Dumnezeu, trebuie să semeni cu El, să iubeşti suferinţa, care nu te lasă să mori, şi care te întoarce la Tatăl, aşa cum pe Mine M-a întors la Tatăl crucea suferinţei Mele de la omul cel necredincios, cel fără frică pentru paza vieţii lui cea de la Dumnezeu.

O, poporul Meu, e mare, mare taina lui Dumnezeu cu omul pe pământ. Chiar dacă Domnul nu Se lasă văzut, El este cu omul, căci pe pământ Eu şi cu Tatăl l-am zidit pe om, şi am pus în el din Noi duh de viaţă, am pus în om fiinţă din fiinţa Noastră şi am rămas în taină lângă om, căci aşa este Dumnezeu cu omul, şi aşa trebuie să ştie şi apoi să creadă omul ca să nu piardă frica de Dumnezeu, să nu piardă omul cărarea aceasta care îl ţine pe el lângă Dumnezeu, şi pe Dumnezeu, lângă el.

Când omul se roagă Tatălui nostru, nu ştie omul să înţeleagă ce spune. I-am învăţat pe ucenici să nu-L înţeleagă greu pe Dumnezeu, şi le-am spus să se roage în chip smerit şi să-şi pună viaţa mereu în mâna Tatălui şi să nu facă ce fac păgânii care neînţelegându-L pe Dumnezeu strigă şi rostesc mulţime de cuvinte spre Tatăl. Eu însă i-am învăţat pe ucenici să zică frumos, cuvânt spre Tatăl, şi să cuprindă în el tot ce trebuie să audă Tatăl şi să le dea lor.

O, ce frumos este să te rogi Tatălui aşa cum le-am spus Eu la ucenici să se roage, spunând: *«Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău; vie împărăţia Ta, şi în ea, voia Ta pe pământ ca şi în cer».* O, poporul Meu, când Noi, Tatăl şi Fiul, l-am făcut pe om, pe pământ l-am făcut, şi a fost atunci cerul şi pământul, Dumnezeu şi omul pe pământ, şi a fost voia lui Dumnezeu pe pământ şi în cer deodată. Acum două mii de ani când i-am învăţat pe ucenici cum să vorbească pe pământ cu Tatăl, le-am spus să-I zică Tatălui: *„Tatăl nostru, Care eşti în ceruri”*. O, ce mult aş vrea să fie acum vremea aceasta, să înţeleagă de acum omul, să înţelegi, poporul Meu, şi de la tine să înţeleagă omul că Dumnezeu este vestit de om peste pământ, şi prin propovăduire omul se face cerul lui Dumnezeu şi îl învaţă pe alt om să sfinţească pe pământ numele Tatălui şi să-I ceară în fiecare zi pâinea cea spre fiinţă şi să fie iubitor şi iertător pentru orice semen, ca să fie şi Tatăl asemenea, iertător pentru greşalele lui de om, căci omul a învăţat cel mai întâi să greşească, să dea din el frica şi să greşească lui Dumnezeu, să-L părăsească pe Dumnezeu pentru ca să împărăţească omul pe pământ. Dar la ucenicii Mei le-am spus să facă vie pe pământ împărăţia Tatălui şi voia Tatălui, şi aceasta să-i ferească pe ei de ispita cea rea care s-a născut în om după ce omul a dat din el frica.

Vreau să-l învăţ pe om să iubească şi să poarte cu el arma cea împotriva pierzării: frica de Dumnezeu, care îl învaţă pe om să iubească suferinţa cea sfântă, crucea, care îl aşează pe om pe calea spre Dumnezeu. Amin.

Îţi spuneam, poporul Meu, când începusem să ies cu tine în lume pildă de iubire a ta cu Dumnezeu, îţi spuneam că vreau să aduc cerul pe pământ, pe tot pământul, şi apoi să Mă las descoperit, să-Mi las văzută slava şi cerul în care stau şi din care lucrez pentru tine, şi cu care te port pe tine spre Tatăl. Voiesc să te învăţ să crezi taina cerului pe pământ cu tine, taina Tatălui, Care este în ceruri lângă tine, sfinţindu-Şi numele pe pământ şi în cer, dar roagă-te să te facă Tatăl voie a Sa şi împărăţie a Sa prin voia Sa în tine mereu, prin fiinţa lui Dumnezeu în tine, ca să ai tu Tată slăvit, poporul Meu, şi El să fie iertător ca şi tine, şi tu să fii iertător ca şi El, şi ca să te ferească El de tot răul din om, de cel dinăuntrul tău şi de cel din afara ta, aşa cum Eu i-am învăţat pe ucenici să ceară la Tatăl şi să se facă ei unii pentru alţii cerurile Tatălui, Dumnezeu lângă om pe pământ, şi omul lângă Dumnezeu, aşa cum am fost Noi cu omul la început pe pământ. Amin.

O, poporul Meu, o, cetate a Domnului, este scris despre cetatea Mea că porţile ei vor fi deschise zi şi noapte pentru Domnul, ca să nu fie noapte în ea, ci să fie Domnul în porţi, şi să fie cu tine şi să te înveţe credinţa că Dumnezeu stă pe pământ cu tine cu cerurile Lui, numai să ştii tu să fii copil ceresc, căci fără grăire, fără vestire, fără propovăduire nu poate şti omul puterea lui Dumnezeu, iubirea Lui în om, poporul Meu.

Te las sub iubirea biruinţei prin cruce. Te slobozesc, binecuvântându-ţi bucatele de pe masa ta frăţească, şi Eu voi pune pe masă cuvântul Meu apoi, toată hrana pe care Eu voiesc azi să ţi-o dau, poporul Meu. Dar te rog, fiule, să te laşi moale, să te laşi uşor în inima Mea ca să te pot Eu învăţa cu multul taina lui Dumnezeu cu tine pe pământ ca şi în cer, poporul Meu, căci frica de Dumnezeu este iubire, şi ea te poartă ca Tatăl, de mânuţă pe cărările tainelor Lui cereşti pe pământ, căci crucea este iubirea care-ţi dă ţie viaţă, poporul Meu. Amin, amin, amin.

***

Acum, intru în mijlocul tău din nou, intru prin porţi, poporul Meu, şi să cauţi să ai credinţă neclătinată pentru minunea venirii Mele la tine, că lumea nu crede că Eu mai vin pe pământ în

vremea ei. Ea vorbeşte mereu despre vremi viitoare pentru venirea Mea, şi face aceasta ca să nu Mă primească, să nu se sfinţească, să nu se lase de deşertăciuni, să nu iubească frica de Dumnezeu, taina aceasta mare, prin care omul nu stă fără Dumnezeu pe pământ. Eu pe pământ l-am făcut pe om, iar Tatăl a fost lângă Mine pe pământ, căci pământul este aşternutul picioarelor Noastre precum şi al omului este, căci omul stă cu picioarele pe pământ şi cu trupul în cer ca şi Dumnezeu, dar omul nu ştie ce este cerul şi pământul, şi nu ştie ce este trupul lui.

Trupul omului este casă, poporul Meu. O, fiule învăţat de Dumnezeu, nu uita că dacă Eu cu Duhul Meu nu aş fi locuit în ucenicii Mei acum două mii de ani, dacă Duhul Meu nu i-ar fi avut pe ei casă, Eu n-aş fi putut să Mă fac cunoscut oamenilor, n-ar fi aflat oamenii de Dumnezeu dacă Eu şi cu Tatăl n-am fi găsit sălaş şi cer în ucenicii Mei care sfinţeau numele Tatălui şi numele Meu; dacă ei n-ar fi făcut vie împărăţia Mea în ei, căci ei s-au dat din ei şi Mi-au lăsat Mie trupul lor ca sălaş, şi am pus în ei pe Duhul Sfânt al Tatălui şi al Meu, şi am fost pe pământ cu oamenii, poporul Meu.

O, nu mai stă omul din umbletul minţii lui, nu mai stă liniştit cu mintea ca să pot să stau Eu de vorbă cu el şi să-l învăţ învăţătură din cer, din Mine să-l învăţ, căci de la om când ia omul, el rămâne în mintea lui şi nu iese din ea, şi ea nu iese din el, şi nu-l pot găsi pe om liber de el ca să bat şi să-Mi deschidă şi să-i dau din Mine, şi ca să fac în el credinţă cu care el să-şi lucreze mântuirea, că mare este lucrarea mântuirii. Ea este rodul credinţei, şi iată, credinţei îi trebuie rod ca să se poată omul mântui prin ea de moarte.

Omul iubeşte mai mult întunericul decât lumina; iubeşte mai mult faptele lui rele, care se trezesc mereu în el, pentru că omul nu mai are frică de Dumnezeu, Care vede în om şi peste om. Dar pe tine, poporul Meu, te îndemn, în numele suferinţei Mele de pe cruce, să ai grijă multă şi mare să-ţi treacă prin inimă rugăciunea, că dacă ea îţi trece prin minte, mintea o ia şi o duce cum duce apa la vale tot ce găseşte în calea ei. Te îndemn cu lacrimi, să râvneşti, poporul Meu, la darurile duhovniceşti, chiar dacă nu ajungi să iubeşti darul proorociei, dar credinţei îi trebuie rod bogat de la darurile tale duhovniceşti, care să-ţi lucreze mântuirea, căci ea nu se capătă decât prin credinţă, iar credinţa este cea lucrătoare, nu cea amorţită care îl ţine pe om departe de voia lui Dumnezeu. Apostolul Pavel se lăuda în credinţă, dar el spunea aşa: *«Mie să nu-mi fie a mă lăuda decât numai în crucea lui Hristos Domnul, prin care lumea este răstignită pentru mine, şi eu, pentru lume».*

O, fiilor, cel ce fuge de calea crucii Mele, acela nu iubeşte calea cu Mine şi nu-şi lucrează mântuirea, care are ca sprijin frica de Dumnezeu, cea care îl face pe om să-L iubească pe Domnul cu iubire care caută în ea putere pentru ea, bucurie pentru ea, credinţă pentru ea, căci Eu fără credinţa ucenicilor Mei nu M-aş fi putut face iubire în cei mulţi care M-au aflat şi M-au iubit fără de linişte, căci iubirea îl face mare pe om, şi lucrător în calea aşteptării venirii Mele spre om cu darurile iubirii, cu roadele ei, cu mântuirea, care pe toate ale Mele le are în ea. Amin.

Voiesc, poporul Meu, să te învăţ tot mai desluşit taina Mea cu tine şi lângă tine, ca să Mă poţi iubi, ca să Mă poţi urma cu mai mare trăire, cu mai mult rod al credinţei tale în venirea ta la Mine ca să pregătesc prin cuvânt pământul pentru ziua Mea cea mare când biruinţa Mea toată va lua moartea de pe pământ, căci haina de pe om se strică de la om, de la ceea ce face şi mănâncă omul cu inima şi cu trupul. Israel mânca mană din cer, şi dacă îşi hrănea aşa trupul, se hrănea aşa şi haina trupului, şi nu se mai strica haina lui. Dar el şi-a lucrat moartea, şi-a lucrat-o cu inima pe dinăuntrul lui, şi a împărăţit în el moartea, nu Dumnezeu. Iată cum şi de unde se strică omul, şi apoi moare necunoscând lângă el pe Dumnezeu de viaţă, de cer, de iubire a lui.

în vremea trâmbiţării Mele prin Verginica, dacă Eu îi spuneam unui creştin că are în el moartea care îi mănâncă pe dinăuntru viaţa şi inima şi sănătatea ei cea de la Mine, dacă îi spuneam că are iubire de sine, el nu credea. Nu crede creştinul, nu ştie că are iubire de sine, că el se socoteşte după mintea lui, nu după Mine. Dar el este şi în cer, este şi la Mine aşezat de îngeri, iar cerul e cer, nu e pământ, poporul Meu.

O, copii învăţători, o, copii din porţi, dacă cei ce cred venirii Mele pe pământ cuvânt, dacă aceştia şi-ar da Mie mintea, aceia ar înţelege cu ea pe Domnul, pe Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Cine nu vă poate iubi pe voi cu toată puterea fiinţei lor, ca apoi să pun Eu iubirea Mea în ei aşa cum am pus-o în voi, aceia nu au priceput tainele venirii Mele pe pământ, şi ispitesc intrările şi ieşirile Mele prin porţi, şi pe Mine Mă iau din cer, zic ei, iar pe voi vă iau de pe pământ, şi aceştia nu ştiu că Eu îi iau pe ei din voi ca să-i cunosc, şi ca să nu le spun şi lor când va veni ziua Mea cea cu slavă, să nu le spun: *«Nu ştiu de unde sunteţi»*. Duhul Meu, copii învăţători, nu e duhul vostru, ci e al Meu, iar duhul vostru este locaşul Meu din voi, este ochiul Meu peste Israel. Amin.

O, ce bine îi este creştinului care Mă primeşte pe Mine prin voi şi nu pe voi, şi care din iubire pentru Mine face aceasta! O, ce bine îi este creştinului care vine să se aşeze în sfat cu voi, în sfatul Meu, ca să pot Eu să vin şi să-i dau, şi să fie sfatul Meu binevenit şi cu credinţă aşteptat, şi să nu mai facă nimic creştinul decât pe cele ale sfatului Meu, căci cele ale sfatului lui îl scot pe el afară din Mine de fiecare dată când el le are de făcut pe cele ale lui, care nu sunt din Mine luate spre lucru.

O, ce bine îi este celui ce iubeşte să stea în sfatul Domnului! Atunci Eu M-aş mlădia după cum este mlădierea credinţei şi a iubirii fiului acestei lucrări de cuvânt al Meu peste Israel, şi aş putea lucra cu sfatul Meu, aşa cum Eu iubesc să lucrez şi să ascult de Tatăl, şi să am aşa şi nu altfel loc prielnic în creştin, şi să nu Mă sfiesc de firea creştinului, şi să nu Mă tem sau să Mă împiedic de asprimea lui cea înspre voi, căci cine vă iubeşte pe voi, vă primeşte şi vă aşteaptă dinspre Mine spre el, şi cu unul ca acela Eu pot să stau în sfat şi să fiu cu tot binele între cei ce sunt poporul Meu. Amin. Când Eu lucrez prin voi şi vă trimit cu Duhul Meu din voi, voi sunteţi plăpânzi, şi dacă Eu nu v-aş da tărie, n-ar mai avea loc şi putere sfatul cel de la Mine pentru tot lucrul cel cu binecuvântarea Mea lucrat. Este scris în Scripturi că porţile cetăţii Mele vor fi deschise zi şi noapte ca să fiu cu poporul Meu, dar să fie cu Mine poporul, şi aşteptându-Mă să fie. Amin.

Pe pământ sunt numai mlaştini pentru mintea omului, poporul Meu, dar tu adumbreşte-te sub cruce, că nu e bine să te lupţi cu valurile, ci e bine să-ţi laşi mintea liniştită şi să laşi din mână cârma în vreme de valuri şi de mlaştini, ca să poţi pluti până ce se liniştesc valurile. Adumbreşte-te sub cruce în vremea ta cea grea, şi caută sub pace şi sub răbdare aşteptând, că mintea omului este trasă de mlaştini chemătoare din toate părţile, dar Eu te-am învăţat să stai în cer mereu, şi să înveţi să fii locaşul Tatălui, cerul Tatălui, poporul Meu, sfinţind cu inima şi cu gura ta numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

I-am probat în iubire pe creştinii acestei veniri a Mea, i-am probat prin iubirea lor de Verginica, prin care Eu trâmbiţam şi eram cu poporul, şi i-am găsit că aveau pentru binele lor credinţă şi nevoie de ea, nu că o iubeau pe ea pentru Mine şi pentru mântuirea lor cea de la Mine, cea de sub cruce şi nu cea fără de cruce, că nu este fără cruce mântuire slăvită, poporul Meu. I-am probat mai apoi pe creştini prin iubirea lor de voi, copii prin care Eu vin acum ca să fiu cu poporul. I-am probat pe mulţi, şi i-am găsit cu iubire de ei, aşa cum au făcut şi creştinii Mei cei mai de la începutul lucrării Mele, care îmi pizmuiau şi îmi ispiteau scula prin care îi dăruiam pe ei cu binecuvântările cerului ca să nu piară ei de pe pământ şi din cer prin iubirea de sine a lor. Dar vreau, prin voi, copii învăţători, să învăţ poporul să stea sub crucea Mea şi să nu piardă frica de Dumnezeu, şi să-şi agonisească din toată inima şi cugetul şi sufletul şi dragostea lor răspuns bun după plăcerea Mea la capătul trudei Mele pentru mântuirea multora. Sub cruce e dulce viaţa, e vie, are inimă vie, că numai Domnul este Cel viu dacă El poate sta şi lucra în om. învăţaţi poporul să iubească răbdarea de sub crucea Mea şi nu altă răbdare, căci altă răbdare se zbate în om tot de la iubirea de sine a omului. Staţi de veghe, fiilor copii, şi staţi deschişi spre Mine. Staţi porţi deschise, ca să-l pot ţine mereu, mereu în lumină pe Israel şi ca să am popor, căci poporul Meu este cel ce umblă în lumină. Amin.

O, poporul Meu, încearcă mereu, mereu, şi apoi să poţi mereu, mereu să fii mărturisitor al Meu dinăuntrul tău mai întâi, şi apoi din afara ta între frate şi frate, ca să te vadă Tatăl din ceruri, să vadă de lângă tine că tu sfinţeşti numele Lui pe pământ ca şi în cer, în trup şi în duh, poporul Meu, şi să vadă El în mijlocul tău împărăţie vie a Sa şi sfatul voii Sale în tine. Lasă-te uşor şi moale în mâna Mea, şi apoi în inima Mea, ca să poţi pricepe în toată vremea taina Domnului cu tine pe pământ, căci Eu şi Tatăl pe pământ l-am făcut pe om, pe pământ şi în cer, laolaltă acestea; şi nu uita că frica de Dumnezeu este iubire şi te ţine în Tatăl, şi nu uita că Domnul stă în ceruri şi Se sfătuieşte în ele şi cu ele, şi nu uita că Tatăl şi Fiul şi cerul suntem lângă tine şi te ţinem de mânuţă, ca să aibă Domnul în tine cerul pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

14/27-09-2005